

# MOC WYWYŻSZONEGO JEZUSA



---

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 8 lipca

**STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA:** Ef 1,15-23; 3,14-21; 1 Tes 5,16-18; Pwt 9,29; 1 Kor 15,20-22; Ps 110,1.

**TEKST PAMIĘCIOWY:** „[Bóg dał Ducha Świętego ku poznaniu,] jak nadzwyczajna jest wielkość mocy jego wobec nas, którzy wierzymy dzięki działaniu prześlonej siły jego, jaką okazał w Chrystusie, gdy wzbudził go z martwych i posadził po prawicy swojej w niebie” (Ef 1,19-20).

Wydaje się, że ludzie wciąż poszukują większej mocy. Na przykład firma Devel Motors, produkująca auta w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, zdemontowała prototyp samochodu devel sixteen wyposażonego w szesnastocylindrowy silnik o pojemności ponad dwunastu litrów i mocy ponad pięciu tysięcy koni mechanicznych. Ale to nic w porównaniu z półciężarówką amerykańskiej firmy Peterbilt Motors Company wyposażoną w trzy silniki odrzutowe. Łączna moc trzydziestu sześciu tysięcy koni mechanicznych pozwala rozprężyć pojazd do prędkości ponad sześćdziesiąt kilometrów na godzinę, a proces hamowania jest wspomagany przez dwa spadochrony.

Tymczasem Paweł modlił się, by chrześcijanie w Efezie, będąc kuszeni, by podziwiać rozmaite moce i bóstwa czczone w ich otoczeniu, doświadczyli za sprawą Ducha Świętego prawdziwej mocy Bożej danej im w Chrystusie. Ta moc nie jest mierzona w koniach mechanicznych czy magicznych możliwościach, ale przejawiała się w czterech niezwykłych wydarzeniach w historii zbawienia: (1) zmartwychwstaniu Jezusa, (2) Jego wywyższeniu na tronie Bożym, (3) poddaniu Mu wszystkiego i (4) przywództwie Chrystusa w Kościele (zob. Ef 1,19-23).

Wziąwszy pod uwagę te cztery wydarzenia, wierzący mogą pojąć i doświadczyć ogromu mocy Boga działającej dla nich.

Pod wpływem wiadomości — prawdopodobnie przyniesionej przez Tychikusa (zob. Ef 6,21-22) — iż wierzący w Efezie trwają w wierze w Jezusa i we wzajemnej miłości, Paweł upewnia ich, że wciąż modli się za nich.

**Porównaj dwie wzmianki Pawła o modlitwie w Ef 1,15-23 i Ef 3,14-21. Jakie wątki są w nich poruszone?**

Czasami ton naszych modlitw bywa smętny, gdy narzekamy w nich na wyzwania i problemy. Modlitwy, o których Paweł mówi w *Liście do Efezjan*, sugerują, że dziękczynienie było naturalnym motywem jego modlitw. W modlitwie powinniśmy dziękować Bogu za Jego błogosławieństwa. Powinniśmy Go chwalić za to, że działa dla nas w trudnych chwilach i zmienia nas dzięki swojej odradzającej mocy. Doceniając łaskę i moc wywyższonego Jezusa (zob. Ef 1,20-23), dziękujemy Mu za błogosławieństwa udzielane naszym bliskim i przyjaciołom. Tajemnicą praktyki modlitwnej Pawła było to, iż kluczową rolę w jego modlitwach odgrywały uwielbienie i dziękczynienie.

Paweł zapewnia efezjan także: „Nie przestaję dziękować za was i wspominać was w modlitwach moich” (Ef 1,16; zob. także Flp 1,3-4; 1 Tes 1,2; 5,16-18).

Co tak naprawdę oznacza modlenie się „bez przystanku” (1 Tes 5,17)? Z pewnością nie znaczy to, że mamy przez cały czas klęczeć i się modlić. Znaczy to raczej, iż dzięki obecności Ducha Świętego możemy iść przez życie z sercem otwartym na obecność i moc Boga, przy każdej okazji dziękując Mu za wszystko. Oznacza to gotowość do prowadzenia życia w świadomości istnienia Boga, a także poszukiwanie Jego rady w trudnych chwilach. Jest to przeciwieństwo wyobcowania od Boga; jest to ciągła otwartość na Jego kierownictwo.

Często postrzegamy modlitwę jako miły dodatek do uczniostwa, praktykowany w dogodnym czasie. Paweł miał inne podejście. Poważnie traktował obowiązek modlitwy za współwierzących, zarówno dziękując za nich Bogu (zob. Ef 1,16; por. Ef 1,3-14), jak i wstawiając się za nimi (zob. Ef 1,17-23; por. Ef 3,14-21). Dla niego modlitwa miała istotne znaczenie, a może nawet była najważniejszym elementem chrześcijańskiego życia. Nic dziwnego, że skierował do efezjan poruszające wezwanie do modlitwy — zaproszenie, które każdy z nas powinien rozważyć w ramach naszej służby modlitwnej, porównując ją z poświęceniem Pawła w tej kwestii.

**Dlaczego ważne jest to, byśmy w modlitwie zawsze dziękowali Bogu za wszystko, czym nas obdarza?**

**„Nie przestaję dziękować za was i wspominać was w modlitwach moich, aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, dał wam Ducha mądrości i objawienia ku poznaniu jego” (Ef 1,16-17).**

Pisząc o swoich modlitwach, Paweł wspomina jedną najważniejszą prośbę, jaką zanosi przed tron Boga. Zauważa, że Duch Święty wkroczył w życie wierzących z chwilą ich nawrócenia (zob. Ef 1,13-14). Teraz Paweł modli się o dalsze błogosławieństwo Ducha Świętego, aby udzielił On wierzącym niezbędnego duchowego zrozumienia służącego lepszemu poznaniu Jezusa — „ku poznaniu jego” (Ef 1,17).

**Paweł modli się, by Duch Święty udzielił szczególnego objawienia wierzącym. Jakich trzech kwestii dotyczy to objawienie? (Zob. Ef 1,17-19).**

---

---

Gdy Paweł modli się o objawienie dla wierzących dotyczące nadziei, „do której was powołał” (Ef 1,18), modli się, by pamiętali oni o wcześniejszych dokonaniach Boga dla ich zbawienia (zob. Ef 1,3-9.11-13) i o wspaniałej przyszłości, którą Bóg przygotował dla nich (zob. Ef 1,10.14).

Gdy apostoł modli się o zrozumienie bogactwa chwały, które „jest udziałem świętych w dziedzictwie jego” (Ef 1,18), nawiązuje do starotestamentowego pojmowania wierzących jako Bożego dziedzictwa (zob. Pwt 9,29; 32,9; Za 2,16; por. Ef 1,11). Pragnie, by zrozumieli, że nie tylko otrzymali dziedzictwo od Boga, ale także stali się Bożym dziedzictwem, a zatem mają wielką wartość w oczach Boga.

Gdy Paweł modli się o zrozumienie nadzwyczajnej wielkości „mocy jego wobec nas, którzy wierzymy” (Ef 1,19), ma na myśli dane przez Ducha Świętego zrozumienie ogromu Bożej mocy przejawiającej się w doświadczeniach wierzących.

We wszystkich tych modlitwach Paweł wyraża pragnienie, by wierzący doświadczyli osobiście tego, co zostało im dane w Jezusie.

**Jak możesz lepiej doświadczyć nadzwyczajnej wielkości mocy Jego wobec nas, którzy wierzymy? Co to oznacza w codziennym życiu?**

---

W Ef 1,20-23, czyli w pozostałych wersetach dotyczących modlitwy, Paweł kieruje uwagę na trzeci element objawienia, o jakie prosi dla wierzących w mocy Ducha Świętego. To ogrom mocy Bożej, która używana jest dla wierzących. Paweł zaczyna od wskazania dwóch wydarzeń w historii zbawienia ilustrujących moc Boga: (1) zmartwychwstania Jezusa i (2) posadzenia Go na tronie wszechświata (zob. Ef 1,20).

**W jaki sposób moc Boża została wyrażona w zmartwychwstaniu Jezusa? (Zob. Ef 1,20; 1 Kor 15,20-22; Flp 3,8-11; Hbr 13,20-21; 1 P 1,3).**

Zmartwychwstanie Jezusa jest niezbędnym elementem chrześcijańskiej wiary (zob. 1 Kor 15,14.17). Ponieważ Chrystus zmartwychwstał, to Jego wierni mogą oczekiwać swojego przyszłego zmartwychwstania do życia wiecznego. To zmartwychwstanie nastąpi w dniu Jego powtórnego przyjścia (zob. 1 Kor 15,20-23). Ponieważ On zmartwychwstał, możemy oczekiwać od Niego wszelkich błogosławieństw ewangelii, w tym obecności Ducha Świętego w naszym życiu.

Obrazowy opis Boga, który „posadził [Chrystusa] po prawicy swojej w niebie” (Ef 1,20), został zaczerpnięty z Ps 110,1, najczęściej cytowanego wersetu w *Nowym Testamencie*. Wywyższenie Chrystusa jest bardzo ważnym motywem w *Liście do Efezjan*. Wierzący zostali wraz z Nim posadzeni „w okręgach niebieskich” (Ef 2,6). Ponadto Paweł nawiązuje do wniebowstąpienia Chrystusa jako poprzedzającego wypełnienie przez Niego wszystkiego i udzielenie darów Jego Kościołowi (zob. Ef 4,8-11).

W Ef 4,8-11 Paweł ostrzega nas przed przyjęciem statycznego (pozostającego w bezruchu) obrazu Chrystusa zasiadającego na tronie Ojca. Przedstawia raczej „dynamiczny nowotestamentowy obraz wywyższenia Chrystusa, działającego na całym świecie przez Ducha Świętego, zwyciężającego i mającego nadal zwyciężać”<sup>14</sup>. Tak więc Paweł przedstawia wywyższenie/koronację Chrystusa nie jedynie jako ilustrację mocy Bożej działającej na rzecz wierzących, ale także jako źródło tej mocy.

**Dlaczego potrzebujesz mocy Chrystusa w swoim życiu i jak możesz pełniej poddać się jej działaniu? Jakie praktyki i zwyczaje mogą stanąć na przeszkodzie naszemu podporządkowaniu się mocy Bożej?**

<sup>14</sup> F[rederick]. F. Bruce, *The Epistles to the Colossians, to Philemon, and to the Ephesians*, Grand Rapids 1984, s. 133.

Paweł wyraża radość z wywyższenia Jezusa, który zasiada wraz z Ojcem na tronie wszechświata. Po przedstawieniu stanowiska/pozycji/miejsca Chrystusa w odniesieniu do Ojca — „posadził [Chrystusa] po prawicy swojej w niebie” (Ef 1,20) — Paweł przechodzi do relacji Jezusa z „wszelką nadziemską władzą i zwierzchnością, i mocą, i panowaniem” (Ef 1,21). Jako współpanujący z Ojcem Jezus jest *ponad* nimi wszystkimi.

### **Porównaj wzmianki Pawła o złych duchowych mocach w Ef 1,21; 2,2; 6,12. Dlaczego apostoł zwraca uwagę na te moce?**

Historia siedmiu synów Scewy, zawarta w Dz 19,11-20, ilustruje fakt, iż Efez w czasach Pawła był ośrodkiem sztuk magicznych/czarnoksięskich. „Nadrzędną cechą praktyk magicznych w świecie hellenistycznym było założenie, iż świat duchowy wywiera wpływ niemal na każdy obszar życia. Celem maga/czarnoksiężnika było odróżnienie duchów pożytecznych od szkodliwych oraz zrozumienie sposobu działania, mocnych stron i zakresu władzy określonych duchów. Dzięki tej wiedzy tworzone środki oddziaływania (zaklęcia, amulety i tym podobne), przy pomocy których rzekomo manipulowano duchami dla dobra wybranych osób. Wierzono, że dzięki właściwym zaklęciom można leczyć chorobę wywołaną przez ducha albo wygrać wyścig rydwanów”<sup>15</sup>.

Praktyka przyzywania imion bóstw i mocy w zaklęciach była szczególną cechą życia religijnego efezjan (zob. Dz 19,13) i nadal istnieje w niektórych kręgach. Paweł wyraźnie wskazał, jak mają się owe *moce* do Chrystusa. Wywyższony Jezus jest „ponad wszelką nadziemską władzą i zwierzchnością, i mocą, i panowaniem” (Ef 1,21).

Aby upewnić się, że jego adresaci rozumieją, iż nie ma na świecie żadnej mocy, która mogłaby się równać z władzą Jezusa, Paweł krótko nawiązuje do praktyki przywoływania imion bóstw w zaklęciach: „...i wszelkim imieniem, jakie może być wymienione” (Ef 1,21). Przechodząc od wymiaru przestrzeni do czasu, Paweł podkreśla wieczność panowania wywyższonego Jezusa. Jego panowanie nad wszelkimi mocami będzie trwać „nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym” (Ef 1,21).

### **Jak owe złe moce przejawiają się obecnie i jak możemy się upewnić, że nie damy się im usidlić?**

<sup>15</sup> Clinton E. Arnold, *Power and Magic: The Concept of Power in Ephesians*, Grand Rapids 1992, s. 18.

Pierwsi chrześcijanie postrzegali Ps 110,1 jako proroctwo o wywyższeniu Jezusa: „Rzekł Pan Panu memu: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół twoich jako podnóżek pod nogi twoje!”. W podobny sposób traktowali 8. rozdział *Księgi Psalmów* potwierdzający, że Bóg wszystko złożył „pod stopy jego” (Ps 8,7), czyli stopy Syna Człowieczego (zob. Ps 8,5). Choć wierzyli, że moce ciemności w okręgach niebieskich są ponad nimi i zagrażają im, to jednak trzymali się prawdy, iż moce te zostały poddane pod stopy Chrystusa.

Zwróć uwagę, że gdy Ojciec „wszystko poddał pod nogi jego [Jezusa]”, to „jego samego ustanowił ponad wszystkim Głową Kościoła” (Ef 1,22). Choć *wszystko* jest uniwersalnym i pojemnym słowem, to jednak Paweł ma tu na myśli *moce* wspomniane w Ef 1,21. Wszystko — w tym pochodzące z nieba, nadprzyrodzone duchowe moce — zostało położone pod stopy Chrystusa i podlega Jemu.

**Jakie dobrodziejstwa przynosi Kościołowi posadzenie Chrystusa na tronie wszechświata i Jego panowanie nad wszystkim w niebie i na ziemi? (Zob. Ef 1,22-23).**

---

---

Bóg uczynił Chrystusa zwycięskim nad wszystkimi złymi mocami. Kościół ściśle związany z Chrystusem i pozostający pod Jego opieką, zależny we wszystkim od Niego, także ma gwarancję zwycięstwa nad duchowymi wrogami. Moc Boża okazana w zmartwychwstaniu i wywyższeniu Chrystusa ponad wszystkie moce działa teraz na rzecz Kościoła. Bóg dał zwycięskiego Chrystusa Kościołowi, który jest tak zjednoczony z Nim, iż jest nazywany Jego ciałem.

Jak my, wierzący w wywyższonego Chrystusa, możemy Go poznać i doświadczyć mocy Bożej działającej dla nas? Paweł nie przedstawia bezpośredniego mechanizmu czy strategii prowadzącej do tego celu. Jednak fakt, iż fragment ten jest częścią listu poświęconą modlitwie, wydaje się sugestywny. Paweł wierzy, że Bóg odpowie na jego modlitwę. Potwierdza skuteczność działania mocy Bożej objawionej w Chrystusie, a połączonej z obecnością Boga, i prosi, by działanie tej mocy przejawiało się w życiu współwierzących.

**Jak doświadczyłeś mocy modlitwy? Dotyczy to nie tylko konkretnych wysłuchanych modlitw, ale modlitwy jako takiej. Jak modlitwa przybliży nas do Boga i otwiera na działanie mocy, która została nam dana w Jezusie?**

---

## DO DALSZEGO STUDIUM

Przeczytaj uważnie dwa poniższe opisy wywyższenia Chrystusa:

„Gdy Chrystus przeszedł przez niebiańskie bramy, zasiadł na tronie, otoczony uwielbieniem aniołów. Gdy tylko ceremonia dobiegła końca, Duch Święty zstąpił na uczniów w obfitych strumieniach, a Chrystus został uwielbiony tą chwałą, którą dzielił z Ojcem od wieczności. Wylanie Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy było sygnałem niebios, że intronizacja Odkupiciela została dokonana. Według Jego obietnicy posłał On Ducha Świętego z nieba do swoich naśladowców na znak, że jako Kapłan i Król otrzymał wszelką moc w niebie i na ziemi, będąc Namaszczonym, Władcą nad swoim ludem”<sup>16</sup>.

„Ramiona Ojca obejmują Syna i padają słowa:

— »Niechże mu oddają pokłon wszyscy aniołowie Boży« (Hbr 1,6).

Z niewysłowioną radością księżęta, władcy i moce niebiańskie uznają zwierzchnictwo Księcia Żywota. Zastępy aniołów padają przed Nim na twarz, a radosny okrzyk wypełnia wszystkie dziedzińce nieba:

— »Godzien jest ten Baranek zabity wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo« (Ap 5,12).

Triumfalne pieśni mieszają się z muzyką anielskich harf i wydaje się, że całe niebo wypełnione jest radością i chwałą. Miłość zwyciężyła. Odzyskano to, co było zgubione. Niebo rozbrzmiewa głosami, które uroczyście oświadczają:

— »Temu, który siedzi na tronie, i Barankowi, błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc na wieki wieków« (Ap 5,13)<sup>17</sup>.

## PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zwróć uwagę na *już* i *jeszcze nie* w kwestii wywyższenia Jezusa. W jakim sensie Jezus jest Panem wszystkiego już teraz, tak iż nawet demoniczne moce nie są w stanie się Mu przeciwstawić? W jakim sensie pełni Jego panowania nad wszystkim jest jeszcze kwestią przyszłości? (Zob. 1 Kor 15,24-28).

2. W jakim stopniu żyjesz świadomością panowania Chrystusa nad wszystkim? W jakim stopniu ulegasz władzy tych upadłych mocy, które wkrótce tę władzę stracą? Jak odróżniasz panowanie Chrystusa od panowania tych złych mocy, które, choć pokonane, nadal są obecne w naszym świecie?

<sup>16</sup> Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 24.

<sup>17</sup> *Taż*, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 615.